

Česká republika se svým vstupem do Evropské unie stala součástí takového právního systému, který svou podstatou nemá v historii obdoby. I když Evropská společenství vznikla stejně jako jiné mezinárodní organizace, mají s nimi z oblasti veřejného práva jen málo společného. Liší se především přenesením části své suverenity členskými státy na tyto organizace a vytvořením struktury, která má přispívat k naplňování cílů určených členskými státy, přenesením určitých kompetencí ze států na tyto orgány a zřízením samostatného právního řádu, který má na území členských států nejen bezprostřední účinnost, ale i přednost před jejich vlastními právními řády.

Komunitární právo se tak sice automaticky stalo integrální součástí našeho původního právního řádu, ale neznamená to, že by vytvořilo nový, zcela soběstačný právní řád. Kromě toho, že státy spoluurčují náplň komunitárního práva, působí při jeho uskutečňování prostřednictvím vnitrostátních orgánů státní moci. Přestože jsou státy vázány článkem 10 SES ke konformnímu jednání povinností loajality, vznikají při aplikaci komunitárních norem rozdíly a rozpory, které byly postupně řešeny pomocí jistých aplikačních zásad.